

SLOVENSKÝ
KRIMI SCI-FI TRILER

V TIENI ZEMĚ

ROLAND ORAVSKÝ

KEDY SKONČÍ
SÉRIA ZÁHADNÝCH ÚMRTÍ?

artis
omnis

V TIENI ZEME

V TIENI
ZEME
ROLAND ORAVSKÝ

KEDY SKONČÍ
SÉRIA ZÁHADNÝCH ÚMRTÍ?

artis
omnis

Roland Oravský © 2018
Cover & Layout © Jana Kollárová, 2018
Slovak Edition © Artis Omnis, 2018

ISBN 978-80-8201-020-9

Venujem spomienkam na hviezdy.
Kiežby nikdy nezhasli.

PROLÓG

Upozorňujeme, že nasledujúce zábery nie sú vhodné pre deti a slabšie povahy!

„Nachádzame sa na mieste nehody. Záchranári s pomocou hasičov vyťahujú vodičov a spolujazdcov zo zdemolovaných vozidiel. Bohužiaľ, už v dvoch prípadoch museli konštatovať smrť. V jednom išlo dokonca o dvojročné dieťa.“

„Vieme podrobnosti o príčine hromadnej autonehody? Spomínal sa spadnutý billboard...“

„Je to ako hovoríš, Simona. Modrá kobia nabúrara do veľkého reklamného pútača, ktorý spadol a vyvolal reťazovú reakciu na vozovke. Zrazilo sa okolo dvadsať áut. Kobia bola starší ročník, ešte bez plne automatického pilota, preto sa uvažuje najmä o chybe vodiča alebo o náhlej príhode, napríklad srdcový infarkt.“

„Takže sa vylúčilo zlyhanie navigačného systému?“

„Hovorca dopravného podniku už vydal vyhlásenie, že systém diagnostikovali a môžu jednoznačne vylúčiť jeho poruchu. Na vine je ľudský faktor.“

„Je to smutná udalosť a ponúka sa otázka, koľko ľudí ešte zbytočne zomrie, kým si uvedomíme, že len plná automatizácia dopravy a zákaz samostatného šoférovania zaručia stopercentnú bezpečnosť cestovania.“

„Vyhasnuté životy už nikto nevráti. Ostáva nám len dúfať, že ľudia budú viac dôverovať technológiám než svojim skúsenostiam a schopnostiam. Odovzdávam slovo do štúdia.“

1.

Matthias sedel na posteli vo svojej skromne zariadenej kabíne. Na dlhé medziplanetárne cesty si posádka musela vystačiť so základnými potrebami, najmä ak nešlo o turistickú triedu. Koniec-koncov, čo viac človek potrebuje, než miesto na spanie, kuchyňu, kúpeľňu a trocha súkromia?

V miestnosti svietila len malá lampa nad posteľou, ktorú si bežne zapínal, aby si prečítal noviny pred spaním. Elektronické čítačky síce vyžarovali vlastný zdroj svetla, no Matthias sa cítil komfortnejšie, keď sa v miestnosti svietilo. Lúč svetla nasmeroval k vchodovým dverám. Prudko dýchal. Na rukách a nohách pocítil stekajúce kvapky potu. Oči nespúšťal z osvetlených dverí a sluchom sa snažil zachytiť aj ten najslabší zvuk. Prisahal by, že sa mu nesnívalo. Prisahal by, že to naozaj počul.

Na nočnom stolíku zapípal komunikátor. Matthias si ho priložil k uchu.

„Matthias? Si tam?“ začul známy hlas s typicky hispánskym prízvukom. Jeho zvyčajne ležérny tón znel teraz naliehavo, čo Matthiasa ešte viac znepokojilo.

„Áno, Fernando! Aj ty si to počul?“

„Sí... teda áno! Preto ti volám,“ zaznelo prestrašene.

Obvykle si Matthias neodpustil poznámku na Fernandovu španielčinu, ktorú v návale emócií alebo zanietenia vniesol do debaty, no tentoraz nemal najmenšiu chuť žartovať. Chcel zistiť, čo to bol, doriti, za zvuk.

„Najprv som si myslel, že sa mi sníva. Ale počul som to opäť, keď som určite nespál. Kde si?“

„V kuchyni,“ šepol Fernando. „Ja... Zavolať som na nich. Pýtal som sa, či sa niečo nestalo. Ale nikto mi neodpovedal. Nevie, čo mám robiť. Prítokol vraví, aby sme ostali na miestach a...“

„Počkaj! Ešte nevyťahuj protokoly. Nemusí to byť nič vážne, možno iba trocha blbnú.“

„Počul si to, čo ja? To nebolo blbnutie! Niečo sa im muselo stať.“

„Kto to podľa teba bol?“

„Určite Stefi. Druhý bol asi Sebastian.“

„Tiež mi to tak pripadalo,“ prítakal Matthias. Stále sa mu v hlave ozývali tie zvuky, nevedel sa sústrediť na situáciu. „Skúšal si volať Kalima? Dnes má nočnú.“

Nachádzali sa v raketopláne Wolf-84, ďaleko od domova, v hĺbkinách tmavého vesmíru. V skutočnosti nebola noc. Ani deň. Pre zachovanie zdravého biorytmu dodržiavali pozemskú schému. V presne určenom čase sa ráno zaplo osvetlenie a rovnako presne sa každý večer vyplo.

„Áno. Neozýva sa.“

Chvíľu obaja mlčali.

Matthias počul, ako Fernando dýcha.

„Možno to predsa len nie je nič vážne,“ ozval sa napokon Hispánec.

Ani jeden z nich si to nemyslel. Posádka raketoplánu predsa nezačne len tak z nudy vykrikovať uprostred noci, akoby ju niekto zdieral z kože. Takýto žart by jej členov stál miesto. Vylúčili by ich z letectva skôr, než by opäť vstúpili na povrch Zeme.

„Čo... Čo teraz?“

Matthias premýšľal. „Vravel si, že si v kuchyni?“

„Áno.“

„V poriadku. Urobíme to takto. Vydáš sa po chodbe C ku kabínam. Ja pôjdem oproti a stretneme sa pri spoločenskej miestnosti. Celý čas budeme v spojení. Zistíme, čo sa stalo Stefi a Sebastianovi, a potom pôjdeme k hlavnému počítaču, za Kalimom. Súhlasíš? Budeme sa riadiť podľa protokolu pre výnimočné situácie, kým nezistíme, čo sa naozaj deje.“

„Súhlasím!“

Matthias sa rýchlo obul. Upravil si komunikátor na uchu tak, aby ostal prichytený, čím si uvoľnil obe ruky. Zapol na ňom režim svietenia. Na miesto, kam sa pozeral, dopadol lúč svetla. Na skúšku pokýval hlavou, či mu komunikátor nespadne, a vykročil k dverám.

„Si tam, Matthias?“ šepol opäť Fernando.

„Práve otváram dvere. A ty?“

„Výšiel som z kuchyne a stojím na chodbe.“

„Vidíš niečo?“

„Nie. Vieš, že sa všetky chodby krúčia, vidím len po najbližšiu zatáčku.“

Matthias vystrčil hlavu z dverí a skontroloval okolie. Ticho, prázdno a tma. „U mňa zatiaľ nič.“

Pomaly prešiel k prvej zákrute. Smrteľné ticho vôkol neho ho desilo. Každé šliapnutie na podlahu mu pripadalo ako úder zvona.

„Neuveriteľné. Ani hlások!“ začul z komunikátora.

„Veru,“ súhlasil. „Keby si nepočul to isté, asi by som začal pochybovať, že niekto naozaj kričal.“

„Pripomína mi to všetky tie horory, v ktorých niekto musí kráčať po nejakom tmavom mieste a zrazu na neho vyskočí vrah.“

„Fernando, ak sa snažíš odľahčiť situáciu, nedarí sa ti to.“

„Ja viem, prepáč. Kde si teraz?“

„Stále na chodbe. Pri hasiacom prístroji.“ Podišiel k dverám od kapitá-
novej kabíny. „Panebože!“ hlesol.

„Čo sa deje?“

„Ja... Práve sa pozerám na Kalimove dvere.“

„A?“

„Je na nich niečo vyryté. A... je na nich krv.“

Zvláštne znaky vyzerali byť vyrezané obyčajným nožom.

„Čože?“

„Radšej pridaj do kroku, Fernando. Mali by sme byť spolu.“

„Jasná správa. Už idem za tebou. Čo je vyryté na tých dverách?“

„Hatlaniny. Iba rôzne písmená a znaky. Nedáva to zmysel.“

Odzrazu ticho prefal ženský výkrik. Matthias sa tak preľakol, až sa pošmykol a spadol. Výkrik mu mrazil krv v žilách. Neludské zavýjanie sa nieslo tmavou chodbou akoby donekonečna. Matthias sa oprel o stenu. Triasol sa a srdce si cítil až v krku. Rovnako znenazdajky, ako začal, krik ustal.

„M-Matthias? Bože môj! Matthias? Si tam?“ ozvalo sa Fernando vyde-
sene.

„Tu som. Odkiaľ to išlo?“ Aj on bol prestrašený.

„To bola Stefi, však? Bola... Bola to ona!“ Fernando prerývane dýchal, zajakával sa. Ešte nikdy nebol takýto vyľakany.

„Počúvaš ma? Odkiaľ to išlo?“

„Neviem, mne sa zdá, že...“

„Že čo? Fernando? Si tam? Prečo si stíchol?“

Z komunikátora sa ledva počuteľne ozvalo: „J-j-je... je rovno pred
mnou, Matthias.“

„Kto? Stefi? Počkaj, už idem!“ Matthias sa rýchlo pozviechal z podlahy a rozbehol sa smerom ku kuchyni. „Hovor, čo vidíš!“

„Je tu,“ šepkal kamarát roztraseným hlasom. „Stefi, prosím ťa, prestaň. To som ja, Fernando. Matthias, niečo sa jej stalo. Nie je v poriadku!“

„Minútka a som tam. Vydrž, Fernando!“ Matthias utekal ako o život.

„Stefi, prestaň, prosím ťa!“ Hispánc začal plakať. „Matthias, ona... Drží v ruke nôž a... Dios mio, nemá oči!“

Matthias sa zarazil. „Čo si povedal? Zopakuj to!“

„Preboha, príď už sem. Vôbec na mňa nereaguje. Robí čudné pohyby. Krúti sa a... Stefi, to som ja, Fernando. Ja!“

„Fernando? Čo sa deje?“

„Stefi, neutekaj! Stefi! Matthias, idem za ňou! Beží späť do kuchyne.“

„Počkaj, Fernando, nikam nechod! Počkaj na mňa! Už som skoro tam. Asi má space syndróm. Riaď sa podľa protokolu!“

„Ublíži si. Musím ísť za ňou!“

„Doriti!“ Mali školenie, o podobných prípadoch už počuli. Pri dlhých medziplanetárnych letoch sa to občas stáva. „Tak bež!“

„Matthias!“ zaznelo odrazu z druhej strany chodby.

Zastal a otočil sa. „Kto je tam?“

„Čože?“ ozval sa Fernando. „Čo vravíš?“

„Fernando, je tu ešte niekto. Počujem nejakú ženu. Na opačnej strane chodby.“

„Ale, veď Stefi bežala ku kuchyni. Na palube viac žien nemáme.“

Matthias to veľmi dobre vedel. Stál ako obarený a hľadel do zatáčky, z ktorej sa ozývala tá žena.

„Matthias! Matthias! Matthias! Matthias! Matthias!“ opakovala jeho meno stále rýchlejšie a rýchlejšie. Čím dlhšie jej hlas počúval, tým viac sa mu zdalo, že sa mení. Jemné ženské volanie postupne prechádzalo do hrubého a nenávisťného tónu.

„Kto je tam?“ ozval sa Matthias nespoko.

Hlas stíchol.

„Matthias, neviem nájsť Stefi. Som pri nákladnom priestore. Počuješ ma?“ ohlásil sa Fernando.

„Počkaj...“ šepol Matthias a ešte raz zakričal do chodby: „Kto je tam?“

„Matthias?“ spoza zatáčky sa ozval zasa milý ženský hlas.

„Prosím?“

„Zabijem ťa! Chi-chi!“

Telo mu obliat studený pot. Chichot neprestával a približoval sa.

„Chi-chi, zabijem ťa, Matthias. Zabijem!“

Matthias sa otočil a uháňal preč. „Fernando, si tam? Ostaň, kde si!“

„Našiel som Sebastiana. Je... je... Preboha, je rozrezaný na kusy. Všetade je krv! Bože môj! Bože!“

„Fernando, bež mi naproti! Už aj!“

Ženský smiech sa približoval. Čím rýchlejšie Matthias bežal, tým zreteľnejšie ho počul.

„Kristepane! Matthias!“ vykrikol Fernando a jeho posledné slovo prešlo do kvílenia.

„Čo je, hovor!“

Namiesto odpovede sa z komunikátora ozval hlasný výkrik. Matthias si od bolesti chytil ucho a nechtiac si chrptom ruky strhol komunikátor. Keďže prišiel o zdroj svetla, chodba pred ním zmizla v temnote, no nemal čas sa poň vrátiť. Ženský hlas bolo počuť stále bližšie. Chodbu poznal spamäti, ruky natiahol pred seba, aby nenarazil do steny, a hnal sa za Fernandovým krikom.

„Matthias!“ ozvala sa odrazu tá istá žena, ibaže už pred ním. Tak ho to vydesilo, že mu v prvej chvíli ani nenapadlo, ako by popri ňom mohla tá osoba prejsť bez toho, aby si to všimol. Zastal a snažil sa v tme rozpoznať aspoň obrisy. Nedoviedel si však ani na ruku.

„Kde len si, Matthias? Ozvi sa! Zabijem ťa!“

Začul kroky. Nieкто sa k nemu približoval. Zatajil dych, snažil sa byť úplne potichu. Zato Fernando stále kričal.

Ženský hlas si začal potichu pospevovať. „En ten tiki...“

Matthias sa zdesil, keď si uvedomil, že neznáma žena musí stáť asi meter od neho.

„... dva špendlíky...“

Fernando začal ručať ako divý býk. Bolo počuť lomoz, asi do niečoho narazil, a ručanie prestalo.

„... čert vyletel z...“

Žena sa odmlčala. Matthias stál bez pohnutia v úplnej tme a triasol sa. Zdalo sa mu to ako večnosť. Zvažoval, či má skúsiť utekať alebo ešte počkať. Mal pocit, že tlkot jeho srdca sa ozýva po celej chodbe.

Zrazu na konci zbadal červené svetielko. Zväčšovalo sa a odhaľovalo stále väčší priestor. Pozeral sa na miesto, kde naposledy začul ženský hlas, a s napätím čakal, čo zbadá, keď bude vidno aj v tejto časti.

Tri, dva... počítal v duchu.

Nič. Chodba bola prázdna. Matthias tomu nerozumel. Kam sa podľa? Veď by počul, keby sa pohla! Vydal sa za Fernandom po tmavočerveno osvetlenej chodbe. Zdalo sa mu, že spoza stien počuje škrabanie. Akoby tisícky rúk nechtami driapali priečku z druhej strany.

Čo sa to deje? Čo sa to, kurva, deje? Matthias premýšľal, či nespí, no všetko vyzeralo byť až príliš reálne.

„Matthias?“ ženský hlas sa ozval priamo za ním.

Prudko sa otočil. V tmavočervenej šere uvidel postavu, asi päť metrov od seba. Bola to stará žena v roztrhaných šatách. Mala naširoko roztvorené oči, nežmurkala a hľadela priamo na neho.

„K-kto ste?“ vyhrkol.

Neodpovedala, len nehybne stála.

„Pani? Počujete ma?“

„Pomôžte mi, prosím!“ ozvala sa potichu.

„Čo sa stalo, pani?“

Stará žena sa náhle pohla. Rýchlou chôdzou, skoro až behom, sa vydala k Matthiasovi. Ruky, ktoré jej nehybne viseli po bokoch, dodávali jej pohybu strašidelný výraz.

„Zabijem ťa!“ zajačala.

Matthias sa otočil, chcel utekať, no narazil do Fernanda.

„Matthias, to je moja mŕtva matka. Zoznámte sa!“ povedal Hispánc s neprirodzene širokým úsmevom.

Matthias pocítil, ako ho niečie ruky schmatli za ramená a ťahali preč. Nevedel sa vymaniť zo zovretia.

Zakričal o pomoc.

„Je mŕtva sedem rokov, Matthias,“ volal za ním Fernando monotónnym hlasom. „Sám diabol si po ňu prišiel.“

„Vyrežem ti jazyk, Matthias! Vytrhnem ti oči vlastnými rukami!“ posledné slovo stará žena zvrískla.

Matthias sa krútil, kričal, no nič nepomáhalo. Červené svetlo zhaslo.

Posledné, čo uvidel, bol Fernando, ktorý na neho s úsmevom zavola: „Zbohom!“

2.

V Štokholme zúrila metelica. Vysoké mrakodrapy, ktoré cez deň odrážali slnečné lúče, potemneli a majestátne sa týčili nad bulvármi veľkomesta. Zvyčajne preplnené ulice zívajú prázdnotou. Z okna bolo možné sem-tam zazrieť pomaly jazdiaci speeder alebo mestskú dopravu. Zbadat chodca bola rarita. Studené počasie a silný vietor, ktorý bičoval ľuďom tváre, prinútil obyvateľov zostať doma. Na stanici sa zhromaždili bezdomovci, ktorí včas odhadli situáciu a vyhľadali úkryt. Tí menej šťastní sa krčili v tmavých uličkách, pod schodmi a kdekoľvek, kde sa dalo. V zime to bol boj o prežitie, noc čo noc a dnes obzvlášť. V správach hlásili, že do mesta dorazil predpovedaný studený front. Tesne pred zotmením začalo husto snežiť a do hodiny svietila červená výstraha na všetkých portáloch o počasí. Teplota mala klesnúť na rekordne nízke hodnoty.

Leif sa pozrel na teplomer a prekvapene hvizdol. „Dievčatá, neuveríte! Mínus dvadsaťštyri! To je, čo?“ zakričal smerom do obývačky.

„To je viac ako na Severnom póle?“ opýtalo sa jedno z nich, ktoré ešte nerozumelo znamienku mínus.

„Určite nie, Alice. No aj tak je to poriadna zima.“

Leif vzal dva hrnčeky teplého kakaa a odniesol ich do obývačky. Dve malé slečny, desaťročná so svetlými kučerami a osemročná s rovnako kučeravými, ale gaštanovo-hnedými vlasmi, sa okamžite vrhli na ponúknuté kakao.

„Opatrne, Nina! Ešte je horúce!“

Mladšia dcéra sa chytrou napila a vystrúhala grimasu. „Au!“

„Nevravel som ti? Ukáž! Popálila si sa?“

Dievča vyplazilo jazyk.

„Ach, jaj! Vidíš čo sa stane, keď ma nepočúvaš? Počkaj, donesiem ti niečo studené.“

„Oci?“ ozvala sa Alice. Zrazu zosmutnela.

„Prosím?“ Leif tušil, akú mu položí otázku, a strípol.

„A to musíš fakt ísť?“

Naprázdno prehltol. „Mrzí ma to. Vážne. Ale nedá sa nič robiť. Keď raz budeš pracovať, aj ty budeš musieť občas narýchlo odísť. Tak to funguje. Veľmi rád by som s vami ostal, no nemôžem.“

„To je na figu,“ zamrmlala Alice a zamračila sa.

Leif podal malej Nine pohár so studenou vodou, čupol si k nej a pomohol jej napiť sa. S tou malou hlavičkou pričapenou na obrovský pohár vyzerala komicky. Musel sa usmiať.

„Je to na figu,“ prikývol. „Ale nebojte sa! Príde mama, chvíľu budete s ňou a potom, keď dokončím prácu, budeme pokračovať v našich plánoch.“

„Ako dlho budeš preč?“

„Snáď nie dlho. Nepovedali mi, prečo musím ísť do práce. Dúfam, že je to iba na noc. Hneď ako urobím, čo chcem, vrátim sa. Sedí vec?“

„Sedí vec!“ zahlásila Nina mierne šušlavo.

Leif sa zasmial. „Nina, ty šaško! Až tak si sa popálila? Zober si ešte vodu a namoč si do nej jazyk.“ Podal jej pohár, potom si sadol k dievčatám na gauč a pridal sa k sledovaniu animovanej rozprávky.

Naozaj netušil, čo mohlo byť natoľko urgentné, aby musel v takomto nečase cestovať do úradu. Spomínal sa celoročný audit, že by bol problém s dokumentáciou? Ale to by počkalo do zajtra. Alebo nečakaný prípad? Ale veď detaily by vedeli vyriešiť diaľkovo, cez VisCom. Ešte ani raz nemali natoľko vážny prípad, aby sa musel riešiť v danej chvíli. To vyžaduje prípravu materiálov, vypísanie povoľovacích listov a tak ďalej. Okrem toho, mal dovolenku. Nehoda? Krádež?

„Čo je to za rozprávku?“ opýtal sa, pretože čím ďalej premýšľal, tým viac sa obával, že jeho dovolenka sa končí.

„Neviem, ešte som ju nevidela,“ odpovedala Alice.

„Oci? Vieš, čo je to Truk?“ opýtala sa Nina, len tak.

Leif sa pousmial. „Zasa ma ideš skúšať z geografie?“

„Povedz, čo je Truk!“ trvalo dievča na svojom.

„Neviem. Nejaké mesto?“ tipol si.

Nina sa zasmiala, ako keby povedal vynikajúci vtip. „Mesto? Oci! Truk je ostrov v Mikronézii.“

Leif vyzrel z okna. Vietor sa dobýjal do bytu a každý jeho neúspech sprevádzalo kvílenie.

„Oci? A vieš, čo je Salavan?“ pokračovala Nina.

„Neviem. Ale určite mi to o chvíľku prezradíš.“

„To je časť Laosu.“

Onedlho ju našťastie zaujala rozprávka a s vypytovaním prestala. Leifovi odľahlo. Cítil sa pri nej ako hlupák, keď ho skúšala z geografie. Žasol nad jej pamäťou. Stačilo, že si iba raz prezrela akúkoľvek mapu, a zapamätala si aj tú najmenšiu bodku s názvom. Leif sa pri Nine naučil toľko, koľko ani v škole nepotreboval. Niekedy sa učil potajomky sám, aby bol na dcérine otázky pripravený.

„Až sa mi nechce veriť, aké bolo dnes pekné počasie. Však, baby? Páčilo sa vám v múzeu?“

„Áno,“ odvetili zborovo, pričom ani na sekundu nespustili oči z obrazovky.

Leif si vzdychol. Konečne s nimi mohol stráviť týždeň. Tešil sa na to celý mesiac. Dokonca sa kvôli ich príchodu naučil piecť ich obľúbenú jablkovú štrúdlu. A nakoniec sa všetko pokazilo! Zahľadel sa na dcéry. Sledoval, ako pomaly popíjajú teplé kakao a ako sledujú každý pohyb animovaných postáv s maximálnym sústredením.

Idú preč, pomyslel si. Kedy ich opäť uvidím? Čo mi povie Ria?

Zacítil jemné krče v bruchu.

„Zasa to robíš, oci,“ ozvala sa Nina nahnevane.

Leif sa pozrel na svoju ľavú nohu. Mala pravdu. Zasa robil tie pohyby s prstami. Opakovane ich ohýbal a vystieral v rýchlom tempe. Trením vytváral tichý zvuk, ktorý Ninu rušil. Leif sa zhlboka nadýchol, položil nohu na koberec a pozrel na Ninu. „Prepáč!“ povedal.

Nina sa prestala mračiť a opäť sa sústredila na rozprávku.

V tej chvíli sa ozval vchodový zvonček.

„Asi už prišla mama.“

Leif vstal a neochotne podišiel k dverám. Pozrel na miniobrazovku a uistil sa, že naozaj zvonila ona. Nemal nainštalovaný domáci humanoidný softvér, takže príchody mu nehlásil príjemný ženský hlas, ako to bolo v móde. Leif si myslel, že takýto softvér si nainštaluje iba niekto, kto potrebuje mať pocit, že má doma sluhu. Ale svoj názor nešíril verejne, keďže väčšina jeho kolegov a známych túto aplikáciu používala. Zhlboka sa nadýchol a otvoril dvere.

„Ahoj, Ria.“

„Ahoj!“ odvrkla exmanželka. Šúchala si ruky v snahe trochu sa zo-

hriať. Potom zmenila tón na milší a zavolala do obývačky: „Nina, Alice! Poďte, zlatička!“

„Len čo dopijeme kakao!“

„Ale rýchlo!“

Pozeral do zeme a premýšľal, čo má povedať. „Ria, ja... Prepáč. Nemohol som to vedieť.“

Rukou mu naznačila, aby bol ticho. Ani sa na neho pritom nepozrela.

Stáli vedľa seba, bývalí manželia, bývalí milenci, a cítili sa ako dvaja cudzinci. Ako dvaja ľudia, ktorí sa náhodne stretli vo výťahu a ani jeden nevie, čím začať. Leif však tušil, čo príde. Vedel, že Ria to v sebe nevydrží dusiť dlho. V mysli odratúval sekundy, kedy to na neho vychrlí. Pôsobila skoro ako sopka, ktorá vypúšťa hustý kúdol dymu pred erupciou. Človek vie, že pred lávou nemá kam ujsť, keď stojí pri úpätí. Takže Leif len odovzdane čakal.

„Dievčatá, poďme! Už ste dopili?“

„Nina ešte nie.“

„Veci máte zbalené, Alice?“

„V izbe. Idem po batoh.“

„Viem, že sme o tom už hovorili, ale nemusíte ísť. Vonku je zima, môžete tu ostať...“ snažil sa Leif prerušiť trápne mlčanie medzi nimi dvoma.

„Leif, buď ticho! Buď ticho!“ zašepkala rozčúleným hlasom.

„Nemôžem za to, Ria. Jednoducho musím ísť.“

„To si typický ty! Stále musíš niečo iné,“ šepkala ďalej. „Nemôžeš čakať, že budem na horúcej linke vždy, keď sa máš starať o naše dcéry. Myslíš si, že ja celý deň sedím na zadku a čakám, kedy zavoláš? Staraj sa trochu, preboha!“

„Ja sa starám, Ria...“

„Tomuto hovoríš, že sa staráš? Po viac ako mesiaci si s nimi deň a pol a potom mi zavoláš, že máš dost?“

„Neprekrúcaj to. Volali mi z práce. Niečo sa stalo, musím...“

„Ja mám tiež prácu. A tiež sa v nej dejú rôzne veci. Volala som ti niekedy, aby si cestoval dve hodiny v treskúcej zime, lebo neviem, čo mám robiť s dievčatami?“

„Hocikedy mi môžeš zavolať. Ak môžem, rád prídem.“

„Lenže ty nikdy nemôžeš, Leif. Nikdy!“

Obaja stíchli. Prišli dievčatá.

„Ahoj, mami,“ zvolala Nina a objala ju.

„No ahoj, Nina. Ako ste sa mali s ockom?“

„Výborne! Boli sme v múzeu.“

„V múzeu?“ zopakovala Ria so silným úsmevom. Hodila letmý pohľad na Leifa, akože toto má byť zábava pre osemročnú dievča?

„Kúpil nám bábiky,“ chválila sa Alice. Inštinktívne chápala, že musí ocka pred mamou podržať.

„Takže ste sa mali dobre. To sa teším. A teraz, dievčatá, šup, obúvame sa!“

„Videli sme Gustava Vasu. To je otec národa. Vieš, mami?“ pochválila sa Nina, kým si zaväzovala šnúrky.

„Naozaj? Potom mi všetko porozprávaš, dobre?“

Nina prikývla a zašnurovala si aj druhú topánku.

„Ahojte, princezničky,“ lúčil sa Leif. Čupol si k nim a naraz ich obe objal. „Mrzí ma, že to takto dopadlo. Ani netušíte, ako ma to mrzí. Keď sa vrátim, tak si to vynahradíme. Sedí vec?“

„Sedí vec!“ zvolali jednohlasne.

„Mám vás rád. Ahojte!“

Dievčatá mu dali po jednej puse, každá na jedno líce, rozlúčili sa a vyšli na chodbu k výťahom. Leif sa pozrel na Riu. Obaja rozpačito mlčali, ale žena už nepôsobila tak nahnevane, ako keď prišla. Prejavy lásky medzi otcom a dcérami ju vždy dojali. Okrem toho verila, že jej ex svoje deti opúšťa nerád. No nemohla sa tváriť, že sa nič nestalo.

„Maj sa, Ria.“

„Maj sa, Leif.“

Chcela sa otočiť a odísť. Ale nejaká zvláštna emócia jej nedovolila nechať bývalého muža stáť vo dverách po tom všetkom, čo mu povedala. Vzdychna si a zakričala na dievčatá. „Privolajte výťah, hneď som tam!“ Privrela dvere a zašepkala: „Leif, ja viem, že ich máš rád. Aj ony teba. Ale vieš, že sa to nestalo prvýkrát. Nie som nahnevaná kvôli tomu, že ideš, keď ťa súrne potrebujú v robote. Hnevá ma, že ťa potrebujú aj inde, a ty to nevidíš.“

„To nie je pravda, Ria! Ja to viem, snažím sa...“ V tvári pocítil nával horúčavy. Dúfal, že sa ovládne, ale nezvládol to.

„Nesnaž sa! Rob niečo!“

Otvorila dvere a venovala mu posledný pohľad. Možno chcela niečo povedať, možno, keby sa dívala dlhšie, tak by sa aj rozplakala. Možno by mu dala facku. Jej nehybná tvár a skúmané oči dokázali vždy ukryť, čo si

myslí. Nakoniec len pokrútila hlavou, akoby chcela povedať: „Pozri, ako sme dopadli.“

A odišla.

Utreľ si spotené dlane do nohavíc a niekoľkokrát sa zhlboka nadýchol. Sadol si na gauč a tupo hľadel pred seba. Pravá ruka sa mu triasla. Nevedel to zastaviť.

Vietor zavyl.

Panebože, nechal som ich odísť v takomto počasí. Čo keď sa im niečo stane? Dve hodiny cesty!

Vstal, prešiel do kúpeľne a zo skrinky vybral blister tabliet s nápisom Pronorm. Vytlačil jednu, zapil vodou a čakal.

Tras postupne prestával. Kŕče v bruchu ustali. Horúčava v tvári opadla. Leif si sadol na koberec a zaboril tvár do dlaní.